

In mijn kantoor drukte ik de foto's af die ik de afgelopen twee weken had genomen van de vriendin van Selma Grey. Tijdens het afdrukken zette ik alle onkosten op een rijtje, maakte de factuur voor Selma Grey op en drukte ook deze af. Daarna stopte ik de afgedrukte foto's in een grote enveloppe, deed er de factuur bij en plakte de enveloppe dicht. Met de enveloppe onder mijn arm liep ik naar mijn auto, reed naar het huis van Selma, belde aan en omdat er niemand open deed, gooide ik de enveloppe in de brievenbus. Ze kon zelf de conclusies wel trekken aan de hand van het beeldmateriaal. En ik hoefde geen moeilijk gesprek te voeren inclusief de onvermijdelijke waterlanders.

Ik liep terug naar mijn auto toen de voordeur van Selma's huis open ging en ze riep: 'ik ben wel thuis hoor.'

Ik probeerde nog weg te komen door te roepen dat ik een enveloppe in de brievenbus had gedaan, maar ze nodigde mij uit om binnen te komen en dat kon ik helaas niet weigeren.

Eenmaal binnen vroeg Selma mij of haar vermoedens waarheid waren geworden en natuurlijk moest ik dat beamen. Ik verwachtte dat Selma zou instorten, maar het tegenovergestelde gebeurde. Ze werd boos en begon dingen te roepen als 'die b*tch moet maar ophoepelen,' en 'als ze denkt mij in de maling te kunnen nemen dan komt ze er nog wel achter.'

Ik stond er een beetje bij te kijken, maar ze kalmeerde snel en bedankte mij hartelijk voor de inspanning. Ik meldde dat ik de factuur in de enveloppe had gedaan die nu in haar brievenbus lag en ze zei dat ze mij zou betalen. Daarna namen we afscheid, liep ik naar mijn auto en reed weg.

Eenmaal onderweg dacht ik weer aan het gesprek gisteren aan de bar en dat ik had gezegd dat het werken als hoteldetective mij wel

aantrekkelijk leek. Dus zette ik koers naar Avatarum hotel om eens te informeren of er inderdaad een vacature voor deze functie was. Ik parkeerde mijn auto voor de deur, stapte uit en liep naar binnen terwijl ik de portier vriendelijk groette. Ik liep door de lobby naar de receptie. Achter de balie stond een engel, lief gezicht, blond haar, bruine ogen en verstopte vleugels. Op haar naambordje stond Rachel (dus bijna Angel). Toen ik spreekwoordelijk weer op aarde was teruggekeerd, zei ik dat ik had gehoord dat het hotel een detective zocht en ik vroeg of dat zo was.

Ze keek mij even onderzoekend aan en zei toen dat dat klopte. Ik moest mijn naam en adres en eventuele geloofspapieren maar achter laten dan werd er vanzelf contact met mij opgenomen.

Ik pakte een visitekaartje uit mijn portefeuille en gaf dat aan Rachel.

Ze keek er naar en zei: 'Hé U bent al een detective zie ik.' Ik zei: 'Zeg maar "je", want zo oud ben ik ook weer niet.' Ze lachte!

'Papieren heb ik niet bij mij,' zei ik.

'Ik zal Uw visitekaartje doorgeven en vertellen dat U kwam solliciteren,' zei Rachel.

Ik bedankte haar, liep naar de uitgang en naar buiten. Ik stapte in mijn auto en reed weg richting huis.

Na een paar weken bezig te zijn geweest met lopende zaken, wat uitzoek werk voor collega's en reageren op vragen uit de markt, dacht ik niet eens meer aan Avatarum hotel. Ik was dan ook enigszins verrast toen mijn telefoon ging en, nadat ik had opgenomen, een donkere stem mij vertelde dat ik met mijnheer Melon, de manager van Avatarum hotel, sprak.

Mijnheer Melon zei dat hij een visitekaartje van mij had gekregen en dat hij had gehoord dat ik wilde solliciteren naar een functie in het hotel en of het uitkwam als ik de volgende dag, in de ochtend,

rond een uur of tien, langs zou komen om eens even te praten.

Van de verrassing bekomen zei ik dat ik graag op de uitnodiging in zou gaan.

‘Tot morgen dan,’ zei mijnheer Melon en hij verbrak de verbinding.

Een man van weinig woorden was mijn conclusie.

De volgende dag reed ik met mijn auto naar Avatarum hotel. Ik parkeerde weer voor de deur, stapte uit en liep door de grote draaideur naar binnen terwijl ik de portier vriendelijk groette. Ik liep door de lobby naar de receptie en daar stond zij weer “de blonde engel”. Ik groette haar en zei dat ik een afspraak had met mijnheer Melon.

Ze pakte de telefoon drukte op een paar toetsen en zei vervolgens ‘Mijnheer eh?’ en ze keek naar mij.

Ik zei snel ‘John Quinn,’ en de engel herhaalde ‘Quinn,’ in de telefoonhoorn.

Na even te hebben gewacht, zei ze: ‘ik stuur hem door.’

En tegen mij zei ze: ‘Loopt U even mee.’

Ze kwam achter de balie vandaan, keek even of ik haar volgde en liep toen richting een deur waar “kantoor” op stond, Ze klopte op de deur en deed vervolgens de deur open. Ze deed een stap opzij om mij er langs te laten.

Ik bedankte haar en liep het kantoor in. Aan een bureau in het kantoor zat een grote, stevige, kale man. Hij stond op en stak zijn hand uit en zei: ‘Welkom, mijnheer Quinn. Ik ben mijnheer Melon.’

Ik schudde de uitgestoken hand en zei: ‘Zegt U maar John.’

Mijnheer Melon wees op een stoel aan de andere kant van zijn bureau en hij zei: ‘Ga zitten, John.’

Ik ging zitten en na het uitwisselen van wat beleefdheden zei mijnheer Melon